

Literarni list I. gimnazije v Celju

Fedra 11–13

Gradivo zbrali in uredili
Klara Pavšer Stropnik in Bernarda Jelen

Celje, februar 2015

Vsebina

Uvodnik.....	5
Fedrovanje 2013	7
Poetično srečanje celjskih srednješolcev in pesem Moja največja skrivnost.....	7
Avtorska dela udeležencev Fedrovanja 2013, izvedba projekta Povabimo besedo 2013 s pesnikom Zoranom Pevcem in literarna delavnica	9
Gledališko-literarna ekskurzija 2013 I. gimnazije v Celju	32
Fedrovanje 2014	34
Poetično srečanje z gosti Zvezne gimnazije in Zvezne realne gimnazije za Slovence v Celovcu	34
Srečanje mladih literatov v Celju (Maja Rančigaj, prof., asistentka za slovenski jezik na ZG in ZRG za Slovence v Celovcu).....	36
Prispevki dijakov ZG in ZRG za Slovence v Celovcu	37
Vtisi dijakov ZG in ZRG za Slovence v Celovcu	54
Prispevki dijakov I. gimnazije v Celju	55
Povabimo besedo 2014 s pesnico Vido Mokrin-Pauer	69
Mlada Vilenica 2014	70
Avtorska dela dijakov I. gimnazije v Celju v šolskem letu 2014/2015	72
Poezija	72
Literarna delavnica 2015	97
Odsev poezije Nobelovega nagrajenca Odiseasa Elitisa v pesmih naših dijakov.....	97
Literarni natečaj – Pesem o I. gimnaziji v Celju.....	100
Proza.....	103
Utrinki o prihodnosti v nemščini	106
Literarna delavnica s celjskimi osnovnošolci – Moj prvi kons	110

Fedra 11–13

Uvodnik

Pred vami je trojna številka gimnazijskega literarnega lista Fedra 11–13. V njej so literarni prispevki, ki so nastajali v šolskih letih 2012/2013, 2013/2014 in 2014/2015, prispevki z dveh literarnih druženj mladih piscev, ki smo jih organizirali v okviru tradicionalnega Kulturnega maratona, poimenovali pa Fedrovanje 2013 in Fedrovanje 2014.

Na Fedrovanju 2013 smo se družili z mladimi celjskimi srednješolskimi literati, obiskal nas je tudi kritik, esejist in pesnik mag. Zoran Pevec. Na delavnici je nastala skupna pesem z naslovom Moja skrivnost. Za nagrado, ker smo bili literarno aktivni, pa smo se odpravili na strokovno gledališko-literarno ekskurzijo in si v Mariboru privoščili ogled osebne knjižnice Rudolfa Maistra ter dramo Draga Jančarja Veliki briljantni valček.

Fedrovanje 2014 je bilo mednarodno obarvano, saj smo na šolo povabili dijake in mentorice Zvezne gimnazije in Zvezne realne gimnazije za Slovence v Celovcu. Skupaj z našimi gimnazijci so predstavili svoje ustvarjanje. Obiskala nas je pesnica, pisateljica in umetnica Vida Mokrin-Pauer, njen obisk je potekal v sodelovanju z Društvom slovenskih pisateljev, ki izvaja projekt Povabimo besedo.

Fedra vključuje tudi avtorska dela naših gimnazijcev in prispevke, ki so nastali na literarnih delavnicah (v pesmih mladih literatov je odsevala poezija Nobelovega nagrajenca Odiseasa Elitisa), prispevke, s katerimi smo sodelovali na Mladi Vilenici 2014, pesmi z literarnega natečaja Pesem o naši gimnaziji, prozne prispevke, razmišljanja o prihodnosti v nemškem jeziku in pet zanimivih konstruktivističnih pesmi. Pa seveda veliko več nepričakovanih, poetičnih besednih zasukov kot Uvodnik ...

Vabljeni k prebiranju!

Fedra 11–13

Fedrovanje 2013

Poetično srečanje celjskih srednješolcev

Na poetičnem srečanju celjskih srednješolcev, Fedrovanju 2013, so sodelovali dijaki Šolskega centra Šentjur, dijaki Šolskega centra Rogaška Slatina in dijaki I. gimnazije v Celju. Predstavili so svoje literarno ustvarjanje.

Pesem z naslovom *Moja največja skrivnost* je nastala na Fedrovanju 2013, literarnem dogodku v okviru našega tradicionalnega Kulturnega maratona. Napisali so jo dijaki, ki so se udeležili kreativne literarne delavnice pod vodstvom pesnika Zorana Pevca.

MOJA NAJVEČJA SKRIVNOST

Moja največja skrivnost je oblečena.

Moja največja skrivnost je, da skrivam vse za kopreno uma.

Moja največja skrivnost je, da nimam skrivnosti.

Moja največja skrivnost preganja misli in laja na neznane prišleke.

Moja največja skrivnost mi sanje bistri,
v njih se naslajam veličini svoje božanske moči.

Moja največja skrivnost je moja pesem.

Moja največja skrivnost je ta, ki v jutru vztrepeta,
se čez dan razvije,

zvečer pod odejo se zavije,
ponoči pa tiho in goreče tli,
ta skrivnost le v meni živi.

Moja največja skrivnost je $e^x \cdot e^{iy} = e^x (\cos y + i \sin y)$.

Moja največja skrivnost je, da mislim nate.

Fedra 11-13

**Avtorska dela udeležencev Fedrovanja 2013
in izvedba projekta Povabimo besedo 2013
z esejistom, kritikom in pesnikom
mag. Zoranom Pevcem**

Šolski center Šentjur

Mentorica: Andreja Lavrič, prof.

Na Fedrovanju 2013 sta pod mentorstvom profesorice Andreje Lavrič avtorsko poezijo predstavili dijakinja Šolskega centra Šentjur Barbara Gračner in Vesna Marcen.

Barbara Gračner/1

Kako boli,
ko te nekdo obtoži stvari,
katerih krivec nisi ti.
Ko so ljudje krivični,
ko te sodijo po sestrični
ali po bratu,
morda mami ali atu.
Resnica je prikrita,
očem nepozornim
pogosto popolnoma je skrita.
Ti pa trpiš
zaradi plitkih ljudi,
ki zanima jih le videz,
le napake ljudi.

Barbara Gračner/2

Pogrešam toplino tvojih dlani,
nežen dotik tvojih oči,
pogrešam sladek nasmeh,
ki se tako ti prilega,
iskriv pogled,
ki vedno znova me zbega.

Barbara Gračner/3

Petje ptic
mi dušo hladi,
ko v žgočem soncu
telo se poti.
Otava že suha
na travniku leži,
ko veter zapiha,
lepo zadiši.
Babica moja
pa v senci sedi,
glasbo posluša,
se veselo smeji.

Vesna Marcen/1

NEZNANO KAM

Težko ujeti je ptico,
ki vzletela je v svet,
s strahom in močno bolečino
jo gledam in kričim za njo,
da vrne se nazaj,
saj brez nje živeti več ne znam.

Vesna Marcen/2

NIKOLI

Nikoli ti ne bom povedala,
kako zelo te ljubim.
Vsakič, ko te vidim,
bi te najraje objela,
stisnila k sebi,
ti ukradla vroč poljub,
a kaj, ko tega ne smem
in tega se dobro zavem.

Šolski center Rogaška Slatina
Mentorica: Metka Brcko, prof.

Pod mentorstvom profesorice Metke Brcko sta se Fedrovanja 2013 s Šolskega centra Rogaška Slatina udeležila dijakinja Špela Rožman in dijak Aljaž Božičko, ki sta nam predstavila svoje pesmi.

Špela Rožman/1

ČEMU

Čemu diham? Čemu obstajam?
Čemu gledam? Čemu trajam?

Diham zrak, ki ga dihaš ti,
čist, neokrnjen ogenj, še vedno tli
tam, nekje v daljavi srca spi.

Obstajam, ali se mi to le zdi?
Ujet utrip srca, ki me pomiri
in spomni, da nekaj še živi.

Gledam z očmi,
ki ne vidijo zmotnih strasti
in ne ločijo novih, novejših laži.

Trajam in odštevam dni,
puščam si odprte poti,
vse dokler me smrt ne dobi.

Špela Rožman/2

SPOMINA NOČ

Ko noč bila je
mirna zelo,
ko mesec je sijal
čez krošnje svetlo,
ko so zvezde sijale
nad nama močno,
ko se megla je vlekla
po polju nizko,
ko vetrič je zibal
drevesa lahno,
ko sova je pela
v gozdu glasno,
ko možje so že spali
pri ljubih trdno,
ko beseda je iskala
odgovor na njo,
ko dlan držala
je dlan tesno,
ko oko iskalo
je tebe tiho,
je tebi in meni
najlepše bilo.

Špela Rožman/3

BESEDA

Včasih tišina dobro de.
Zbudi se ti misel,
zbistri pogled,
opogumi dejanje
in zave se te svet.

Velikokrat tudi beseda ni napačna.
A z njo previdno.

Je lahko nežna kot metuljevo krilo,
dobronamerna kot mamino svarilo,
dišeča kot ljubimčevo milo,
a vendarle tudi boleča in trajna kot poškodovano tkivo.

Aljaž Božičko/1

ČAJANKA I

Slikam.
Slikam rože.
Slikam živali in rastline.
Slikam življenje.
Slikam mir, pravico in ljubezen.
Slikam dobroto.
Okoli mojih nog se vije jezero krvi.
Kri kaplja iz mojih rok.
Naslikam krvavi nasmeh.
Mirno vlečem poteze krvave po svetu.
Nori strah hromi mi bitje.
Občudujem svojo mojstrovino.
Slikam.

Aljaž Božičko/2

NAUK

Star hrast na samotnem hribu,
star, ki koreniko je izgubil,
star hrast na samotnem hribu,
štor, ki dal je steno trdno.

Zaprašen omaro knjižno zdaj podpira,
zaprašen v koči mrtvega gozdarja,
zaprašen omaro knjižno zdaj podpira,
omaro, katere nauk ni več v rabi.

Zdaj, na pomlad, seme bo pognalo,
zdaj stari hrast novo senco bo podaril,
zdaj na pomlad seme bo pognalo,
sto tisoč mladih hrastov, sto bo svet var'valo.

Živo gnali bodo proti soncu,
živo, spodaj dajali bodo zavetje,
živo gnali bodo proti soncu,
življenje vrasli bodo v stari, pusti hrib.

Barvo živega naslikali na svet,
barvo, ki otroštvu svobodo daje,
barvo živega naslikali na svet,
jeseni pa bodo vzplamteli, v pomlad rodili.

Razsvetljen, kdor v smrti smisel najde,
razsvetljen, kdor dvojnika zagleda, a ga ne razbije,
razsvetljen, kdor v smrti smisel najde,
rojstvo, ki upanje naznanja, smrt starega spoznanja.

Star, zaprašen, zdaj živo barvo razsvetljen.

Aljaž Božičko/3

KRIVI SMEROKAZ

Kaj mi kažeš tabla kriva?
Praviš, da tod pot mi je do sreče?
Praviš, da tvoj nauk prav nič me za nos ne vleče?
Mar naj prepustim tvoji se resnici?
Kdo te stavil je in kdo obračal?
Mar bil je tat, slepar ali dobrotnik?
Kdo bil je ta, na kogar obračam se popotnik?
Mar res prehodil je vse te poti?

In jaz nesrečnik k tebi molim.
Ta, ki žejen je resnice.
Mar z dvomom vate ne delam ti krivice?
Čemu le iščem tvoj nasvet?

A na koncu uberem jaz le eno pot.
In bolje zame, da po njej kar najbolj zvesto stopam.
Ali imam moči, da se po svetu motam?
Ali pa mi je dvomiti v vse in kočo tukaj kar graditi?

Ne, sledim ti krivi smerokaz na slepo.

I. gimnazija v Celju

Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.,

Bernarda Jelen, prof.

Novembra 2013 je na naši gimnaziji potekala kreativna literarna delavnica, ki smo jo izvedli v okviru projekta Povabimo besedo 2013. Projekt vsako leto izvaja Društvo slovenskih pisateljev v sodelovanju s šolami in Javno agencijo za knjigo.

Povabili smo kritika, esejista in pesnika mag. Zorana Pevca. Delavnica je imela naslov Smisel življenja – smisel pisanja.

Dijaki so pisali tudi pesmi, ob tem so upoštevali navodila:

1. Napišite pesem iz samih vprašanj.
2. Napišite pesem z desetimi vrsticami, v katerih bo prva vrstica imela eno besedo in zadnja deset besed.
3. Napišite pesem – 25 vrstic, od katerih se vsaka začne z drugo črko.
4. Napišite, kako bi videla svet ptica z neba, ne da omenite ptico.

Nastalo je kar nekaj besedil, ki jih objavljamo v tokratni številki Fedre. Dijaki so pesmi predstavili tudi na Fedrovanju 2013.

Decembrska literarna delavnica s kritikom, esejistom in pesnikom mag. Zoranom Pevcem, 2013 (foto: Mija Bezgovšek)

Tadej Počivavšek/1

KO GLEDAŠ MED ZVEZDE

Kaj vidiš, ko pogledaš v nebo?
Kaj vidiš, ko pogledaš med svetle zvezde?
Vidiš nebesa, vidiš boga ali ne vidiš ničesar?
In nekdo, ki izmed zvezd gleda tebe, kaj vidi on?
Vidi sploh kaj?
In če ne vidi ničesar, ali to pomeni, da ničesar ni?

Klara Podergajs/1

NEBESNA SPREHAJALKA

Sprehajam se. Veter me ziblje in boža.
Svobodna sem. Gledam na te male, uboge, patetične ljudi, ki
se bodejo tam doli na svetu.

Sprehajam se. Veter me ziblje in boža.
Pod mano morje streh in kače cest ter viaduktov. S tem ljudje
mislijo, da so svobodni. Smejim se jim, na ves glas se smejim
njihovi neumnosti.

Sprehajam se. Veter me ziblje in boža.
Človek, ti, ki dvigaš glavo k nebu. Res dobro poglej, če želiš
biti kot jaz. Se lahko odpoveš materializmu in se z mano po-
svetiš nebeškemu kreativizmu? Le dobro poglej, ali je v zvez-
dah tvoja pot.

Klara Podergajs/2

Življenje.
Moje življenje.
Je res moje?
Kako je lahko moje?
Ne živim ga popolno! Življenje?!
Rada bi sijala kot sonce rumeno!
Izpila bi čašo življenjskega eliksirja do dna.
Kakšnega okusa je? Popolnega? Diši kot moje sanje!
Hočem ga najti! Naj bo vir resničnega življenja.
Naj da mi moč, da pridem na vrh svoje majhnosti.

Klara Podergajs/3

??
Zakaj jaz nisem ti?
Zakaj ti nisi jaz?
Kaj delaš v mojem življenju?
Me želiš narediti srečno?
Me samo zavajaš?
Zakaj ti obraz krasi ciničen nasmeh?
Sem res srečna?
Zakaj ti nisi jaz?

Klara Podergajs/4

ABC ŽIVLJENJA

Abstraktno je reči razočaranje.
Banalno je reči sreča.
Cinično je priznati zmoto.
Čudi se človek, če ni po njegovem.
Domov se mu ne mudi.
Ekstravagantno plesati si želi,
Flanelasto pižamo obleči in ostati v postelji.
Gospod Čas trudi se nas povoziti,
Hitro in tiho mimo beži.
Iskanje pravice nam ni usojeno,
Jeza pa vedno na pladnju leži.
Koščke sreče pobiramo,
Lesketajoče nas privlačijo v pogubo.
Mogoče se rešimo iz globin,
Na rešilni čoln nas lahko potegne
Obroč besede pravega, resničnega
Prijetelja, z izjemo sovražnika.
Resnična sreča je iskati jo.
Srečo najti je veselje, ki izgubi se v
Šumenje reke časa, ki hrumi in
Tebe si želi.
Ujeti te v mreže neskončnosti.
Veš, da te bo odneslo, a vseeno plavaš proti toku.
Z zadnjimi močmi se upiraš.
Življenje je res zanimivo.

Jerneja Jelen/1

Ne bom ti zlagala elegij.
Ne pogrešam te.
Pozabila bom lepe poglede
in prijazne nasmeh
in prisrčne pozdrave
in tople objeme
in šla naprej
– ne bom ti zlagala elegij.

Jerneja Jelen/2

Veš,
kdo sem jaz?
Sploh še veva,
kdo sva?
Brez besed
se pogovarjava.

Nevidna ura
nama šteje čas.
Zato uživajva,
za druge
se ne zmeniva.
Ko nastopi konec,
ne bova obžalovala,
drug ob drugem bova stala.

Jerneja Jelen/3

V kaminu
zadnji žarek tli.
Ne potrebujeva toplote –
zate sem jaz,
zame si ti;
gledaš me
z lesketajočimi očmi.

Nekoč bodo iz naju
nastale prav tako sijoče,
življenja čakajoče
svetle luči.

Gledališko-literarna ekskurzija 2013

I. gimnazije v Celju

V šolskem letu 2012/2013 smo organizirali strokovno gledališko-literarno ekskurzijo, ki je bila namenjena mladim, gledališko in literarno dejavnim dijakom I. gimnazije v Celju.

Strokovna gledališko-literarna ekskurzija 2013 je potekala 24. aprila 2013, ob svetovnem dnevu knjige, ki ga pri nas praznujemo ob slovenskem tednu knjige. Ekskurzije so se udeležili dijaki I. gimnazije v Celju, ki so bili v šolskem letu 2012/2013 dejavni v Fedrinem gledališču in so sodelovali pri ustvarjanju literarnega lista Fedra in literarnega utripa na šoli.

Na ekskurziji smo si vodeno ogledali Univerzitetno knjižnico Maribor in osebno knjižnico Rudolfa Maistra, nato pa gledališko predstavo Draga Jančarja Veliki briljantni valček v SNG Maribor. Vodili sta jo mentorici Klara Pavšer Stropnik in Bernarda Jelen.

Ogled drame Draga Jančarja Veliki briljantni valček, SNG Maribor

(vir: http://maribor-pohorje.si/images/temp/big/Slovensko_narodno_gledalisce_Maribor_Slovenia_Slovenija_Maribor_Pohorje_Ivan_Vinovrski_2.jpg)

Maistrova osebna knjižnica v UKM

(vir: G. Kolbič, V. Stavbar: Maistrova knjižnica v UKM)

Fedrovanje 2014

Poetično srečanje z gosti Zvezne gimnazije in Zvezne realne gimnazije za Slovence v Celovcu

Fedrovanje 2014 je potekalo v okviru tradicionalnega Kulturnega maratona in v znamenju druženja z gosti, saj smo k sodelovanju povabili dijake Zvezne gimnazije in Zvezne realne gimnazije za Slovence v Celovcu in pesnico, pisateljico, umetnico Vido Mokrin-Pauer.

Dijaki gimnazije v Celovcu so predstavili svoja dela, ki so objavljena v nadaljevanju. Spremljali sta jih profesorici slovenščine Simone Seharing in Andreja Sturm ter asistentka za slovenski jezik Maja Rančigaj. Predstavili so se: Urša Močnik Štumpfl, Christina Dulnigg, Špela Berlizg, Simon Rustia, Lena Kolter, Christina Luschnig in Verena Gotthardt.

Na Fedrovanju 2014 so se pod mentorstvom profesorice Bernarde Jelen in Klare Pavšer Stropnik predstavili tudi naši dijaki: Aleksandra Češnovar, Andreja Friškovec, Laura Pečnik, Sabrina Zavšek, Klara Podergajs, Tadej Počivavšek in Jagoda Tkalec.

Pesnica Vida Mokrin-Pauer pa je bila naša gostja v okviru projekta Povabimo besedo 2014, ki ga izvaja in organizira Društvo slovenskih pisateljev. Izvedla je uvod v naše poetično druženje in namenila nekaj besed magičnosti, ki spremlja poezijo in vsako umetniško delo. Predstavila je tudi svoje umetniško ustvarjanje in vodila literarno delavnico, kjer smo pisali pesmi.

*Kulturni maraton in Fedrovanje 2014, literarno srečanje
z dijaki Zvezne gimnazije in Zvezne realne gimnazije za
Slovence v Celovcu in s pisateljico Vido Mokrin-Pauer
(vir: Foto krožek)*

Srečanje mladih literatov v Celju

V petek, 7. 2. 2014, so dijaki ZG in ZRG za Slovence v Celovcu sodelovali na literarni prireditvi Fedrovanje 2014 ob počastitvi slovenskega kulturnega praznika, ki v okviru Kulturnega maratona – tradicionalne večdnevne kulturne prireditve – poteka na I. gimnaziji v Celju.

Dijaki obeh gimnazij so prebirali svojo poezijo in kratko prozo, sledil je pogovor s pesnico in pisateljico Vido Mokrin-Pauer, ki nam je predstavila svoje umetniško delovanje, nato pa vodila kratko pesniško delavnico za vse udeležence prireditve. S svojo posebno energijo je ustvarila izredno prijetno vzdušje in tako se je prav vsak izmed nas lahko preizkusil v pisanju pesmi. Dijaki so pokazali, da so v pisanju in branju pravi mojstri, hkrati pa so se na tem srečanju seznanili z literarnim ustvarjanjem svojih vrstnikov iz Celja.

Predstavili so se naslednji dijaki naše gimnazije: Urša Močnik Štumpfl (5. b) s pesmijo *Polži*, Christina Dulnigg (8. a) s pesmijo *Nasprotnost*, Špela Berlizg (6. b) s pesmijo *Dame in gospodje (nonsens)*, Simon Rustia (7. b) s sodobno pravljico *Sam in mali medved*, Lena Kolter (6. b) s kratko zgodbo *Črte svinčnika*, Christina Luschnig (8. b) s kratko zgodbo *Predmet hrepenenja* in s pesmima *Schuldzuweisung* ter *Die Beere*. Kot zadnja se je predstavila Verena Gotthard (8. b) in nam prebrala več pesmi iz svojega pesniškega prvenca *Najdeni nič*, ki ga je izdala lani.

Dijakom čestitamo za nastop in se jim lepo zahvaljujemo za sodelovanje.

Maja Rančigaj,
asistentka za slovenski jezik

Prispevki dijakov ZG in ZRG v Celovcu za Slovence

Urša Močnik Štumpfl/1

POLŽI

Polži so počasni.
Polži niso glasni.
Se vlečejo, lesketajočo se
srebrno sled puščajo.

Vijejo se po travnikih, poljih,
potkah, cestah, vrtovih
pa po grmih
in še veliko višje.

Svoje nežne rožičke kažejo,
ko jih ne vidimo,
pred hudobneži brž jih skrijejo.

Polžem nikoli se ne mudi,
povsod so doma, kjerkoli polzijo,
saj jih na hrbtu hiške krasijo.

Morda ne bi prav nič narobe bilo,
če bi tudi nam kdaj
v premišljevanju bolj premišljeno
in po polžje šlo.

Christina Dulnigg/1

NASPROTNOST

Ne vem, ali se zavedaš ti,
da nisem kriva sama,
ne vem, ali si opazil tudi ti,
da je to več kot prijateljstvo med nama.

Če bi morala razložiti,
kaj se je zgodilo z nama,
ne bi mogla dati odgovora,
ker odgovora niti ne vem sama.

Zame ni jasno,
zakaj se navdušim ravno zate,
mislim, da to znanstveniki razlagajo tako,
da se nasprotja privlačujejo.

Če bi bilo slučajno res tako,
da se nasprotja privlačujejo,
bi to bila res dobra stvar,
ker bi midva bila perfekten par.

Sva kakor spor in rešitev,
napetost in sprostitev,
kakor strahopetnost in pogum,
kakor nespamet in razum.

Eden od naju je reven, drugi je bogat,
eden je poraziran, drugi kosmat,
eden od naju ima smolo, drugi ima srečo,
eden nosi očala, drugi kontaktno lečo.

Nekdo izmed naju je grd in smrdi,
drugi je lep in diši,
nekdo izmed naju je pameten in pogumen,
drugi izmed naju je strahopeten in neumen.

Kljub vsem nasprotjem, ki sem jih zdaj omenila,
ne bi nikoli kaj spremenila,
ker mislim, da kljub vsem nasprotjem
spadava skupaj kakor ključavnica s ključem.

Špela Berlizg/1

DAME IN GOSPODJE (NONSENS)

Dame in gospodje in ostali kič,
povedala vam bom zgodbo, o kateri ne vem nič.
Ni vstopnine, zato dva blagajnika pri vratih sta,
torej vzemite si stole in se usedite na tla.

Nekega svetlega dne sredi noči
sta se dva mrtva fanta stepla do krvi.
Soočila sta se s hrbtom ob hrbtu,
potegnila svoja meča in se ustrelila po načrtu.

Slepi mož je prišel gledat fair play,
gluhi mož je prišel zakričat: »Juhej!«
Gluhi policist je slišal zvok,
prišel ter ubil dva mrtva moža, nato pa planil v jok.

Živel je na vogalu sredi ceste,
v stari zapuščeni hiši njegove sestre.
Mož brez nog se je sprehodil mimo
in brcnil v velik nakupovalni kino.

Zaletel se je v steno ter se nekemu gospodu priklonil,
potem pa padel v suhi potok in utonil.
Dolg mrliški voz je prispel, da bi ga odpeljal stran,
a mož je stekel za življenje in še teče tja v en dan.

Gledala sem z vogala velike okrogle mize,
edina priča, da se je to zgodilo poleg neke Lize.
Če pa dvomite, da so moje laži resnične,
samo vprašajte slepega moža,
tudi on je videl dogodke te mične.

Simon Rustia/1

SAM IN MALI MEDVED

V ameriški državi Kaliforniji je živel majhen deček, ki so ga imenovali Sam. Bil je občudovalec narave. Vsak trenutek, ki ga ni porabil za šolo, je bil v naravi. Rad je imel svež zrak.

Nekega dne se je njegovo življenje popolnoma spremenilo. Sprehajal se je po gozdu. Hodil je in hodil. Naenkrat je zagledal medveda. Ustrašil se je, toda medved mu je prijazno pomahal in mu s taco kazal, naj pride bliže. Sam se je počasi približeval. Medved mu je pomolil jagodo z medom. Sam je začudeno pogledal, medved pa je na jagodo posul še nek čuden prašek in vse skupaj spet pomolil Samu. Sam ni hotel poskusiti. Medved je prijazno kimal in kazal na jagodo z medom in belim praškom tako dolgo, da se je Sam opogumil in pojedel jagodo. Začudeno je ugotovil, da razume medveda in se lahko z njim pogovarja.

Medved ga je odpeljal v svoj brlog in mu rekel, naj se usede. Ponudil mu je čaj in ob čaju začel pripovedovati, da mu je neki cirkus ukradel medvedjega mladiča. Sam je takoj vedel, kateri cirkus je lahko ukradel malega medveda, saj je bil v bližini le en sam. Potem mu je medved v čaj posul še nek drug prašek. Rekel mu je, naj to popije, da bo lahko govoril še z drugimi živalmi.

Sam je medvedu obljubil, da bo rešil malega medveda. Medved ga je pospremil do zunanjih skorij svojega brloga, ki so bile kot vrata, in prosil Sama naj mu varno pripelje malega medveda nazaj domov.

Ko se je Sam sprehajal po gozdu, se je ustavil ob veliki pajčevini. Začel je razmišljati, da bi lahko s pajčevino ovil medveda in ga tako skril pred cirkuškim osebjem. Vdihnil je nekaj praška in nagovoril velikega pajka, če bi mu z drugimi pajki pomagal rešiti malega medveda, ki je ujet v cirkusu. Pajek je takoj sklical pajčjo družino, ki je štela 4345 članov in jim razložil, da jih čaka velika naloga.

Vsi skupaj so šli na pot v cirkus. Na poti so srečali mravlje, ki so spraševale, zakaj je cela pajčja družina na poti. Sam si je zopet stresel nekaj praška v usta in začel razlagati žalostno zgodbo o ukradenem medvedu. Mravlje so se takoj zbrale in začele glasno govoriti in diskutirati, kako bodo rešile medveda. Ker so govorile vse naenkrat, se nič ni več razumelo. Šele ko je

najmanjša mravlja tulila na ves glas, so utihnile. Mala mravlja se je počasi umirila in tiho rekla, da bi rada nekaj povedala. Spomnila se je, kako ljudje začnejo divje mahati okoli sebe, če jim mravlja zleze na kožo. V cirkusu je veliko ljudi, ki nastopajo, in tudi veliko ljudi, ki gledajo predstave. Mala mravlja si je zamislila, da bi mravlje zlezle pod obleke ljudi in jih ščipale tako dolgo, da bi ti postali nervozni in začeli divje mahati okoli sebe. Tako bi nastala zmeda, ki bi jo izkoristili pajki in ovili malega medveda, da ga potem cirkuški ljudje ne bi več našli.

Pajkom in mravljam se je to zdela imenitna ideja. Šli so naprej po gozdu. Še vedno niso vedeli, kako lahko ovitega medveda odvedejo iz cirkusa. Vsi so se strinjali, da bodo potrebovali pomoč živali, ki delajo v cirkusu – levov, tigrov, slonov, psov in tjulnjeve.

Cela ekipa pajkov in mravelj se je podala v cirkus, ki je bil postavljen na velikem travniku pred vasjo. Vsako leto je cirkus kar nekaj časa gostoval v Samovem domačem kraju. Sam se je postavil v vrsto in si kupil vstopnico za cirkuško predstavo. Mravlje in pajki so se lepo porazdelili in z vseh strani zlezli v šotor. Sam še vedno ni vedel, kako bi medveda spravili iz šotora.

Razmišljal je in razmišljal, pa se ničesar ni spomnil. Ugasnile so luči in začela se je predstava. Cirkuški direktor je pozdravil občinstvo. Navdušeno je napovedal najnovejši cirkuški program in obljubil pravo senzacijo: čudežnega medveda, ki poleg živalskega jezika zna še človeški jezik. Sama je kar streslo. Verjetno so medveda ugrabili zato, ker je prav tako kot on pokusil tisti skrivnostni beli prašek.

Cirkuška predstava je bila napeta in ljudje so se zabavali. Kar naenkrat so se v cirkusu zaslišali glasni glasovi levov, tigrov, slonov in tjulnjeve, ki so vpili kot ponoreli. Ko je cirkuški direktor šel pogledat, kaj se zgodilo, je videl polno mravelj, ki so lezle po živalih in jih ščipale. Cirkuški direktor je začel kričati in kregati svoje cirkuške živali, zakaj se bojijo teh ubogih mravelj. »Miiiiirrrr!!!« je kričal. V tem trenutku pa so začeli kričati še ljudje, ker so jim mravlje zlezle pod obleke. Cirkuško predstavo so morali prekiniti, ker so se psi na odru tako prestrašili, da niso več vedeli, v katero smer naj tečejo in skozi kateri obroč naj skočijo.

Ta trenutek pa so izkoristili pajki in ovili malega medveda, ki je čakal na prostem na svoj nastop. Ko so ga pošteno ovili

s sivo pajčevino, je izgledal kot oblak, ki je padel z neba. To so videle ptice na nebu in se močno prestrašile. Mislile so, da je to tisti oblaček, ki ni utegnil jokati, da bi deževalo, in se je iz samega obupa spustil na zemljo. Vse ptice so se pognale v skrivnostni oblaček in ga skušale dvigniti. A oblaček je bil silno težak. Le nekaj metrov stran od cirkusa so ga uspele pripeljati, potem pa so se morale odpočiti. Takrat pa je iz oblaka splezal medved, ki je bil končno svoboden.

Sam je vse to opazoval. Ko je videl, da je medved rešen, se je hitro odpravil iz cirkusa. Nekaj časa je gledal, če mu kdo sledi, potem pa se je podal proti medvedku in ga objel. Odpeljal ga je do brloga starega medveda in mu ga izročil. Stari medved mu je iz hvaležnosti dal poln kozarec medu in malo praška.

V hipu so vse živali izginile in Sam je zaspal. Ko se je zbudil, je vzel malo praška in klical v gozd: »Kje ste živali? Kje ste, kje?« Bil je žalosten, ker ni dobil nobenega odgovora.

Ko je prišel domov, mu nihče ni verjel, kaj se mu je zgodilo. Ko so starši pokusili čudežni prašek, so rekli, da je to čisto navadna sol. Ta prašek je bil namreč v ustih otrok nekaj čisto posebnega, v ustih starejših ljudi pa je imel samo navaden okus soli.

Lena Kolter/1

ČRTE SVINČNIKA

Oči. Usta. Enaka. Čisto enaka. Pa saj ga še nikoli nisem videla. Nemogoče, kakšna podobnost. Te črte svinčnika. Enake nje-govim potezam. Ne morem verjeti. A sanjam?

Ime mi je Dana. Rada rišem. Včasih, ko mi med poukom po-stane dolgčas, začnem risati obraze učiteljev ali pa sošolcev. Naš profesor za likovno vzgojo meni, da sem zelo nadarjena. Vedno znova me vpraša, ali imam kakšne nove risbe, da bi si jih ogledal. Pred nekaj meseci sem sodelovala pri natečaju umetniškega ustvarjanja. Dosegla sem drugo mesto in tako prejela 200 €. Upam, da bom naslednje leto tudi, kdo ve.

Tema današnje likovne ure: obraz. Naloga je narisati obraz, ki si ga sam izmisliš. Vzela sem svinčnik. Prvi dotik s papir-jem. Črta. Neravna, kot so obrazi neravni. Vsak ima svoje-ga. Edinstvenega. Nisem še razmišljala o tem, kakšnega bom narisala. Kakšne bodo ustnice, oči. A bo imel jamice ali ne. Enostavno sem začela risati. Brez premišljevanja. Črte so se kar povezovale. Pozabila sem svet okoli sebe. Misli sem iz-klopila. Ničesar nisem več slišala. Bil je spet tukaj. Ta obču-tek. Občutek zadovoljstva. Risanje me navdušuje. Vse posta-ne nepomembno. Pred sabo vidim samo še list in svinčnik. »Zvonilo bo. Pospravite. Nadaljevali bomo jutri v drugi uri, ko pri vas nadomeščam.« Bila sem spet v realnosti. Vse je bilo tako glasno. Tako hitro. Nemirno. »Dana, a prideš?« me je poklicala Eva, moja najboljša prijateljica. »Ja, ja, že pridem.« Naslednje jutro je imel avtobus zamudo. Klicala sem Evo, če me lahko počaka na kolodvoru, saj se tam vedno srečava. Ko je avtobus končno prispel do postaje kolodvora, je Eva že ne-mirno čakala. »Saj veš, da imamo prvo uro zemljepis! Kako bo spet jezen.« »Vseeno mi je, kaj reče. Naj se razburja, če želi.« Skupaj sva šli v razred. Tam naju je že čakal profesor z izredno »vljudnim« pogledom. »Petnajst minut zamude! Ne maram zamujanja! Sedita!« Kako se njegova mimika vedno spremeni, ko je jezen. Te gube razdeljene po celem obrazu. Ta pogled. Obrvi skoraj prekrijejo oči. Malo se ga bojim. Najbolj strog je. Če pišemo test, ima vedno narejenih pet različnih skupin. Mi-slim, da nima kaj početi v prostem času. Nima žene, ne otrok. Sam živi. Morda je osamljen?

Začne se druga ura. Nadomeščanje. Namesto slovenščine li-

kovna. Vedno sem likovne vesela, saj je moj najljubši predmet. Končno lahko nadaljujem risbo. Risbo obraza. Dobim list in nadaljujem. Rišem. Spet sem v svojem svetu. Svetu tišine. Brez misli, bolečin. Ni mi treba na nič paziti. Samo rišem. Ustvarjam. List postaja polnejši in polnejši. Končano je. Končano je delo obraza. Fantovskega.

Učitelju je zelo všeč. Prav navdušen je nad tem delom. Odkrito rečeno, jaz tudi. Oči imajo tako globok pogled. Kot bi pripovedovale zgodbo. Dolgo zgodbo. Žalostno. Čeprav je nasmejan. Ustnice ima nekako malo v obliki srca. Lepa oblika. Nos ni prevelik, ne premajhen. Zdi se mi ravno prav. Profesor me je vprašal, če bom pobarvala ali pustila v sivi svinčnikovi barvi. Nekako se mi zdi tako lepši. Sivo. Vsak, ki vidi sliko, si potem lahko sam predstavlja barvo las, oči, ustnic. Prosta interpretacija.

V razred vstopi razredničarka. Kaj pa hoče ona zdaj? »Dragi moji učenci. Danes dobite novega sošolca. Prihaja s Predarlske. Prosim, da ga prijazno in z odprtimi rokami sprejmete v vaš razred. Jaša, lahko vstopiš.« Kljuka vrat se je začela premikati. Vsi so strmeli v vrata. Vsak se je spraševal: »Kako izgleda?« »Kakšen je v šoli?« »A je egoist?« »Ima smisel za humor?« »Se bomo z njim razumeli?« Vrata so se odprla. Vstopil je fant. Z nasmehom na ustih. Rjavolas. Zdel se mi je nekako znan. Stopil je poleg razredničarke in rekel: »Dober dan. Kot ste že slišali, sem Jaša. Upam, da se bomo dobro razumeli.« Razredničarka je začela pripovedovati, kako to, da je menjal šolo. Nisem je poslušala. Samo gledala sem ga. In potem me je tudi on pogledal. Pogledal mi je globoko v oči in se mi nasmehnil. In videla sem jih. Tiste oči. Oči moje risbe. Hitro sem vzela svojo risbo, jo položila na mizo in primerjala. Ustnice nekako malo v obliki srca. Enake. Nos, ne prevelik, ne premajhen. Enak. Nasmeh. Enak. Pred mano je stal obraz moje risbe. Slučaj?

Christina Luschnig/1

PREDMET HREPENENJA

Polasti se me nepredstavljivo navdušenje, ko se mi oči ustavijo na obličju antičnega zidovja. Zaznavam zatemnitve na starih stenah, ki so se jim zgodbe vtisnile v beton. Previdno se približam hrapavi površini svetlosivega cementa epične zgradbe. Le preko pozornega dojetja značilnosti očitnega unikata še ni možno ugotoviti kakovosti najrazličnejših arhitektonskih elementov, ki se skrivajo za impozantnih kamnitim plaščem. Radovednost me zagrabi in vleče bližje in bližje k okrašenim vratom in stebrom, polnim zgodovine. S trepetajočo roko se dotikam zlate kljuge in se dejansko razveselim dotika predmeta mojega hrepenenja.

Christina Luschnig/2

SCHULDZUWEISUNG

Schuldig kann ein Mensch nur sein,
bekennt er Schuld von ganz allein.

Gemunkel trübt so manchen Sinn,
Logik ist so schnell dahin.

Man wähle ruhig ung mit Bedacht,
denn Worte haben große Macht.

So wird ein Haufen schnell zum Berg,
schlussendlich ist es das nicht Wert.

Selbst auf jemanden zu deuten,
kann für den das Aus bedeuten.

Gerüchte werden rasch zur Last,
nicht nur bei jenen, die man hasst.

Man merke sich, dass jede Tat
ein allgemeines Ausmaß hat.

So wird der kleinste Kieselstein
zum Schluss Verhängnis aller sein.

Christina Luschnig/3

DIE BEERE

Welch süßer Nektar, geschmacks Bund,
gibt sich in meindem Munde kund.

Der dunkeln Früchte flammend Kern,
liegt Durchshnitt dir nur, ach, so fern.

Prall gefüllt mit Himmels Saft.
Gabe, wie sie Gott uns schaffte.

Ein prächtig' Werk voll Königs Trunk,
wohlgeformt, symmetrisch rund.

Zarte Haut schützt Zentrums Gold,
bewahrt Geschmack, wo sein er sollt.

Getarnt wird sie, die heil'ge Frucht,
von unscheinbarer Blätterkluft.

Wie kostbar, edel und auch rein,
muss dieser Schatz im Inn'ren sein.

Kein einz'ger Dorn schützt diese Beere,
sonst Unbezahlbarkeit zu sichtbar wäre.

Bescheiden und doch elegant
ziert sie so manchen Waldesrand.

Bis die warme Zeit verfällt
und Tracht der Pflanze an Grunde verwelkt.

Verena Gotthardt/1

ŽRTEV

V obrazih žrtev
slikam srečo,
rišem smrtno dušo in
vidim žalostni objem.

Iščem v svobodo tistih,
ki niso živi,
pišem v spomin tistih,
ki jih nikoli ne bo.

V obrazih žrtev
se skriva sreča.
Neizpolnjeno hrepenenje
po mirnem življenju
za vsem tem.

Žrtev je,
žrtev ostane,
nikoli ne izgine,
nikoli ne izumre.

V obrazih žrtev
berem
neizpolnjene misli.
Čutim
trpljenje
živih trupel.
Zaprlih
za vedno
pod zemljo.

V mislih
pozabljenih
se skriva smeh.
Smeh preživelih –
smeh tistih,
ki ne
bodo pozabili.

Verena Gotthardt/2

SPORAZUM

Če se cesta ne bi premaknila,
bi se v tem trenutku
ulegla na tla.
Če moj čas ne bi tekal.

Če bi bila mlada,
se v tem trenutku
ne bi vprašala,
kaj sem počejala
včeraj.
Če leto ne bi minilo.

Če bi bil moj pravi prijatelj,
ne bi molče stala
drug pred drugim.
Če naša črno-bela slika
ne bi bila pozabljena.

Ko sem čakala v temi
in dihala kot vedno;
ko sem
gledala kdo prihaja;
ko sem utihnila –
kot vedno.

Se mi je prikazala
majhna sreča,
legla na dno zemlje
in se nehala jokati.

Verena Gotthardt/3

TISTA

Če bi postala tista,
za katero sem mislila,
da sem že dolgo,
bi bila tista,
ki nima težav.
Tista,
ki vse zna,
ne da bi pomislila
kako.
Bila bi tista,
pri kateri stanuje sreča.
Ne bi poznala žalosti.
Bila bi tista,
ki ne potrebuje drugih.
Imela bi toliko sreče,
da ne bi imela časa za druge.
Bila bi človek
brez življenja.

Verena Gotthardt/4

NEVIDEN

Ozri se
samo za en trenutek.

Samo za
nepomemben del dneva.

Za kratkih pet sekund.

Tako,
da vidiš svet.

Kot darilo,
ki ga podariš majhnemu otroku.

Tako,
da te drugi tudi vidijo,
da nisi več neviden
in te lahko slišijo.

Verena Gotthardt/5

NAJDENI NIČ

Brezzračni veter
utihne in utihne
in nič.

Slepi glasovi,
ki niti ne govorijo
niti ne spijo,
se napravijo na pot
lepih in bogatih –
in nič.

Iščejo in
uležejo se,
prepihajo
in
preoblečejo se
v najdeni nič.

Veliki najdeni nič –
vreden toliko zlata.

Vreden vse ali tudi nič.

Kulturni maraton in Fedrovanje 2014, literarno srečanje z dijaki Zvezne gimnazije in Zvezne realne gimnazije za Slovence v Celovcu in s pisateljico Vido Mokrin-Pauer
(vir: Foto krožek)

Vtisi dijakov Zvezne gimnazije in Zvezne realne gimnazije za Slovence v Celovcu

Pred nekaj meseci smo bili dijaki ZG/ZRG v Celovcu na obisku pri učencih na gimnaziji v Celju. Tam so nadarjeni ljubitelji pisanja prebrali pesmi in zgodbe. Prav tako tudi mi. Zelo zanimivo je bilo slišati, kako pišejo na drugih šolah in izvedeti, kakšen je odnos do pisanja izven Koroške.

Verena Gotthardt

V spominu so mi ostale misli sopicsev, ki so bile prebrane na našem srečanju. Bil je prijeten popoldan v duhu literature. Posebno so mi bile všeč vmesne glasbene točke, ki so nekako sprostile vzdušje. Besede pisateljice, ki smo jo spoznali, so bile zelo globoke, všeč mi je bilo njeno mišljenje, vendar pa mi je bila po drugi strani preotročja. Ogledali smo si tudi šolo. Postregli so nam z okusnim kosilom. Želim si, da bi vsi navzoči še naprej uživali v zapisovanju svojih misli in čustev ter s tem nikoli ne prenehali.

Lena Kolter

Prispevki dijakov I. gimnazije v Celju

Aleksandra Češnovar/1

OPIUM

I'm a lynx lightening hunger clawing the trees,
Siberian tyger lusting to freeze,
Wild cat bleeding in her demolishing screams,
Lioness roaring over her last blasts
Before enshrined in darkness supreme.

I'm a wolf facing freedom with a sullen gaze,
Snake to be executed forgotten in a maze,
Pointless scavenger flying with endless qualm,
Seeking a soulmate to escape it's obvious realm.

I am a human, flesh and emotions supposed to rot,
With a deserted soul and a heart
Fated to be crucified and shot.
With mystic eyes faltering, needing morphine,
Bursting out in lucid pleads, roving,
Tremoring, gasping, thirsting for opium.
Yes, ... your image already rising in the horizon,
A majestic exordium.

I'm a corpse with splintered veins,
With a tear dropping off my lovable remains.
You can kiss me with reverberations of bass,
Settling me out of your arms to quietus on the grass,
And send to hereafter that tear that passed
Out of your blue eyes,
Lonely resisting sending me to everlast.

Aleksandra Češnovar/2

THE MAN IN BLACK

Has your eerie posture already forgotten the
Imprints of freezing fire it had gotten?
The setting Sun recalling freedom, silk by my side,
We had a perilous love unable to hide.

To Hell and Heaven from whom it was forbidden,
We pleaded for our intimacy to be forgiven,
Not an Angel! – not a Demon! – it has come so wearily,
The Man In Black vaporizing in front of me.

Possessing and controlling your every limb he
Made me wander, alone in broken gloom,
Fearing, for I loved you to the point of sin,
Warrior of Death, come soon,
Wipe these echoes off my bruised rosy cheeks,
While I seeth my own spirit pleased by Moon.

In darkest nights non Black had met,
With evil and revenge not even Lucifer kept,
Like a lost game in memories that rest,
With power no flesh ever dared to behave,
I'll play with children after I rise from my grave,
And ask the Glorious,
Who really they wanted to save?

Andreja Friškovec/1

Slonim na peronu življenja,
čakam na odhod
v daljne kraje,
v sivine velemest,
v finančne oaze,
v nakupovalna središča.

Med ljudi,
ki so brez duš.
Čakam na odhod
v obljubljeni rajske kraje,
izživet otroške sanje.

Čakam na odhod domov.
Vlak odpelje s perona,
a brez mene.

Ne vem,
kje je moj dom.

Andreja Friškovec/2

Rdeča šminka in lažen nasmeh.
V soju luči igram tvojo igro,
kot lupina brez jedra se raztreščim ob morskih skalah,
a ostajam neopažena v kopreni jutranje sivine.

Andreja Friškovec/3

Bolečina mi razžira modre oči,
zatečene ustnice strmijo vame iz ogledala.

Praznina v duši me počasi uničuje in razkraja mojo osebnost.

Dan za dnem.

Andreja Friškovec/4

Italijanski sladoled postaja rutina mojega življenja;
v angleški zadržanosti se počutim vedno bolj domače,
medtem ko se sprehajam po grajskih vrtovih Schonbrunna

in se vračam nazaj.
Postanem za trenutek,
kot večnost si vtisnem v spomin
prizor današnjega časa.

Ne gane me krutost 21. stoletja,
ko poskušam zlepiti ostanke srca.
Pustil si jih ležati v daljni Sibiriji,
še preden si z lažnim imenom
sedel na letalo za Frankfurt.

Jagoda Tkalec/1

LJUBIMCA

Poljubi, objemi, zaupanje.
Najboljše prijateljstvo,
ki se jima je kdajkoli zgodilo.
Ne iščeta novih besed,
da bi očarala drago osebo.
Ste že očarana.
Od sreče.

Polnoč, ljubimkin pobeg iz hiše.
Čas samo zanju,
če jima je podnevi še bežen pogled prepovedan.
Ne ljubita se,
dovolj je resnica.
Nekaj, česar v svetu ne vidita več.

Zašepetan: »Ljubim te,« in smeh.
Besedi izrečeni zaradi lepega vzdušja,
ljubimec je že pozabil, kakšni so ti občutki.
Čisto sam je vsak od njiju na svetu,
pa vendar drug drugega imata.
Tu je najin dom.

Jagoda Tkalec/2

PRAVI

Ko bo prišel pravi,
bom vedela.
Ti nisi ta.
Vedela bom po njegovih očeh in glasu.
Oprosti, toda še vedno ne vem.
Ti nisi ta.

Veš, da nikdar ne bi bil moja izbira,
če mi ne bi bil tako podoben.
Tudi jaz nisem ta.
Spoznal jo boš, ko bo mimo šla.
Oprosti, toda še vedno je ne poznaš.
Jaz nisem ta.

Včeraj sva sedela v avtu
in gledala sončni zahod.
Na dveh različnih pomolih sta sedela dva.
Fant s kitaro, je v tišini bil obrnjen stran.
Punca je sedela na drugem pomolu, zasanjana.
»Kako lepa bi bila skupaj!« sva vzdihnila v en glas.

Nisva opazila,
da fant ni nikdar zapel.
Nisem mogla videti njegovega obraza.

Nisva opazila,
da je punca ves večer sedela tam.
Nikdar ni mimo šla.

Nikdar se ni zgodilo, kar bi se moralo.
Pač nisva lepa skupaj, nič zato.

Klara Podergajs/1

Telo kot bel list papirja
čaka, da ga popiše roka
ljubezni kurirja.

Nežno, narahlo napiše
osnutek balade,
ki se klanja
darovom telesne nade.

Stihi se vrstijo,
vrstico za vrstico,
iz njenega telesa
v njegova usta poletijo.

Žar, ki so ga pustile besede,
ne ugasne zlepa.
Njihova melodija od srca
do srca šepa.

Klara Podergajs/2

Življenje nima žara,
nima rdeče niti,
ni se kje razkriti.
Rada bi blestela,
rada bi žarela,
rada bi kot luč v temi gorela.
Življenje cilj in smisel potrebuje,
da ladja iz pristanišča lahko izpluje.
Preko viharjev, valov morja
do večne sreče na krilih modrega neba.

Laura Pečnik/1

V MESEČINI

Hodim ob potoku,
veter mi slika spomine
in petje ptic šepeta o prihodnosti;
vidim te.

Ne občutim ne strahu ne bolečine,
vodi me misel,
da sva skupaj lahko del sivine,
sivine, ki mine; a naslednji dan zopet nove mesečine.

Laura Pečnik/2

VRTNICA

Najprej je zaprta v popku,
kadar jo objame toplina življenja,
se razcveti
cvet dišeč in ves žameten
izkazuje toplino in nežnost,
iz rdečih lističev kipi ljubezen.
Duša duši prijazno govori.

Če se vrtnice dotakneš premočno,
te zbode v prst;
včasih do kapelj krvi,
a nikoli ne rani srca.

Želi,
da bi mogočno cvetel ti,
če ne verjameš,
se ji globoko zazri v hrepeneče oči.

Tadej Počivavšek/1

NAPAČEN BOJ

Zakaj bi se boril z meči, železnimi in bakrenimi,
če je kovina, ki reže najgloblje, silicij računalniških čipov?

Zakaj bi skrbeli zaradi prelite krvi,
če je najnevarnejša rdečina šminka ustnic?

Zakaj bi stvari reševali s pogovorom,
če so ravno besede tiste, ki najbolj bolijo?

Tadej Počivavšek/2

TEMA ZA SVETLOBO

Rubin je svetel
in prelepih barv,
a premog je črn
in grd na pogled.

Ko pa nastopita mraz
in mračna noč,
rubin se izgubi v temi,
a premog zagori v plamenu
in prinese svetlobo in toploto.

Povabimo besedo 2014 s pisateljico Vido Mokrin-Pauer

V okviru projekta Povabimo besedo 2014, ki ga izvaja Društvo slovenskih pisateljev, smo na I. gimnaziji v Celju gostili pesnico, pisateljico in ustvarjalko Vido Mokrin-Pauer. Literarni dogodek z naslovom Fedrovanje 2014 je potekal 7. februarja 2014 v sklopu tradicionalnega Kulturnega maratona, ki ga že vrsto let izvajamo na naši gimnaziji.

Vida Mokrin-Pauer je za udeležence najprej pripravila uvodno predavanje o tem, kakšno moč ima poezija. V nadaljevanju je sledila predstavitev ustvarjanja dijakov Zvezne gimnazije in Zvezne realne gimnazije za Slovence v Celovcu, ki so bili prav tako povabljeni na našo prireditev in predstavitev ustvarjalcev I. gimnazije v Celju. Prireditev smo popestrili z glasbenimi točkami.

Po predstavitev dijakov obeh gimnazij je sledila aktivna literarna delavnica, ki jo je gostujoča umetnica vodila in izpeljala. Dijaki I. gimnazije v Celju in gostujoči dijaki ZG in ZRG za Slovence v Celovcu so z velikim navdušenjem sodelovali na delavnici in spremljali njen nastop. Vzpostavili smo pristen stik, ki je vsem ostal v nepozabnem spominu.

Želimo in upamo, da bo projekt Povabimo besedo še vrsto let živel in razveseljeval mlade pisce. Z veseljem se bomo naslednje leto spet prijavi in v goste povabili koga izmed znanih, dobrih in domačih ustvarjalcev.

Mlada Vilenica 2014

V okviru literarnega festivala Vilenica, ki ga prireja Društvo slovenskih pisateljev, se vsako leto zgodi tudi festival Mlada Vilenica, ki je namenjen mladim piscem. Na natečaju Mlada Vilenica 2014, ki je bil 21. junija 2014 v jami Vilenica na Krasu, sta sodelovala dva naša dijaka: Sabrina Zavšek in Tadej Počivavšek. Tema pesmi je bila lepota in večnost lesa. S pesmimi so mladi umetniki zdravili slovenske gozdove, ki so bili v februarški naravni nesreči zelo ranjeni. Sabrina in Tadej sta s svojima pesmima navdušila žirijo. Sabrina je dobila tudi posebno priznanje, saj je pesem napisala, uglasbila in odpela.

Tadej Počivavšek/1

Mogočno

drevo stoji vrh hriba.

Gledam ga in se čudim,
a nisem edini.

Že tisočletja poskušajo umetniki ujeti
njegovo nadnaravno lepoto na platno.

Pred stoletji je Da Vinci uporabil njegov les
in sestavil stroj, ki je dvignil človeka do meje neba.

Korenina drevesa segajo več metrov pod zemljo,
kjer so ostanki nekdanje veličastne rimske vile;
ta je skupaj z imperijem padla,
drevo pa je preživelo že mnogo vojn in viharjev.

Mogočno drevo stoji vrh hriba,
a je povsod okoli nas,
tudi v tej pesmi,
napisani s svinčnikom iz njegovih vej.

Sabrina Zavšek/1

NAJINA USPAVANKA

Bila naivna sva, premlada,
ko so srečale se oči,
sva verjela, da res znava
živeti, kot da drugih ni.

In sva sama si odkrila,
noč je prste nama pletla,
se kot megla je zavila
in nikoli prav nič rekla.

Ona v kotu tam je stala,
polna gub od teh ljubezni,
komu vse je že igrala,
odmaknjena od vseh zavesti.

Nežne mole je igrala,
ob tebi vsa bila je stara,
si rekel, lažje bom zaspala,
naj igra mi ta lesena kitara ...
Naj na ni na,
ni na na na ...

Zdaj, ko v čas sva skupaj odeta
in so gube našle rane,
se še spomniva na leta,
najine ljubezni mlade.

Ona v kotu še stoji,
polna solz od te ljubezni,
kar je nama preigrala,
odmaknjena od vseh zavesti.

Nežne mole je igrala,
zdaj ob tebi vsa je mlada,
si rekel, lažje bom zaspala,
naj igra mi ta lesena kitara ...
Naj na ni na,
Ni na na na ...

Avtorska dela dijakov

I. gimnazije v Celju

v šolskem letu 2014/2015

Poezija

Aleksandra Češnovar/1

COLD SPIRIT

In the middle of a soundless night
I said I won't fright,
Turning like a lifeless leave,
Ancient fingers strangling my mouth,
I said I won't fight,
For I couldn't fight with the shade of the night.

In the silence of a newborn sprite
I said I won't fright,
Lying things it won't believe,
Angry bodies skinning me out,
I said I won't fight,
For it's pointless to fight against friends of tonight.

Pushing my visions deep in myself,
Barely closing these eyes whining for help,
Struck by a body-less creature of night,
Heartless character summoned to fight,
Colorless harmony of humanish acting,
You must not call it human, or face attacking,
And I wanted to fight,
But it caressed as a breeze with a cold,
Horrible,
Breath-taking touch.

No one hears me,
In this liberating evening,
When a hopeless,
Melancholic being,
Although I'm tormented screaming,
Swallows my soul, piece by piece,
Between the fight with fright of the
Everlasting shadows of night

Aleksandra Češnovar/2

INSIDIOUS

Trembling by my rayless eyes,
Black Holes spitted out of the mouth of Hades,
Led by forlorn love to lunatic demise,
Engulfed in ignominy, unlike other ladies –
Yes, the ones whom your love access.
I became your creation crepuscular,
Raging, steaming off my abnormal face,
Grinding out these eyes to express,
Rivening my heart to release the malice,
Razoring my ghoulish body to impress,
Gayly dripping innocent blood to die alive.
Death, save me from this love that twirls,
This place is not shaped for destructive girls.
Death, save me from this love at once,
Embrace me with your coveting bones,
Eat my soul and empower,
Skin and drag and pull me down,
So by my torturer I can never be found.
I am dust, never will be yours, never was good enough,
So I shall return to the depths from where I was brought.

Aleksandra Češnovar/3

MASSACRE PARADE

A mansion on the end of the rocky hill has awoken,
each ray of fairness it's Underground has taken.
Ghouls come to life, sarchophagus opening, penetrating howls,
chariots racing through medieval walls,
horrific life has flooded the halls.

A black-haired, dark-winged, pale figure at the centre of the chamber,
his fingers playing the organs, knitting danger.
A choir singing the mourn of a hundred broken violins,
their faces grim, hearts punctured with javelins.
Glasses poured with saliva, urin and blood,
interaction behind the curtains in mud,
the villages are haunted by a passionate thud.

The Underworld's vehement fingers burn their hair,
they've cut a wound, got a bruise where they were hurt,
trying getting clean by washing in dirt,
eating their own flesh for sins – with monsters share.
Inhale the words they've left unspoken,
slashing their throat and combusting all ribs,
the creature they've feared they've become, woken,
a dagger poisoned in their hand that's swaying your cribs.
They own a kiss of an exquisit Siren,
cooling your lips to iron,
screaming in summits screaming back,
eating the charcoal happy as a pack.

You nail your windows shut, awaiting a specter,
a Dark Angel leaning over you, sniffing your nectar,
lingering over your lips, moaning at the shape of your hips.
Your chest is beating at the rhythm of the dead orchestra,
the symphony asserting through your fenestra,
The nausea at which you grimace watching the living dead,
it's all right, dear my flesh untouched, they've already fed,
now it's only their memories materializing out of their head.

Laura Pečnik/1

MRTVO SRCE

Črnina me obliva,
misel nate vznemirja,
duša prazna krvavi,
srce pa kljub obljubam tvojim umira.

Čutim kapljice krvi,
ki neutrudne spolze
skozi umirajoče srce,
ki čakalo in bilo je le zate.

Pogrešam te,
čeprav želim pozabiti vse,
kar najino bilo je,
toda srce močnejše od razuma je!

Vse zdelo se resnično je,
dokler ni prišla in zmešala te;
naenkrat pomenila vse.

Misel na to me le rani,
toda laž, mogoče stara že od lani,
zvabi vame željo po smrtni omami.

Sprašujem se,
če vedno brezsrčno, brez čustev lagal si mi –
lagal, kaj pomenim ti
in kaj zame dal bi.

Trenutku, ko verjela vse sem ti,
takrat in sedaj, rada rekla bi –
ostani in ne pusti,
da življenje naju oddalji!

Srce valovi, ko vem, da si ti;
srce čuti, čeprav daleč si;
srce upa, da upaš tudi ti;
srce ljubi, kjer koli že si.

Nisem lagala,
nisem se vdala!
Upala sem, pa ti?
Neskončno ljubila sem, si ljubil ti?!

Kot bi gledala reko krvi,
sprašujem se,
če vse bile so laži.

Vse, kar pričakujem od tebe, je,
da rečeš iskreno:
ljubil sem te – neke davne dni ...

Laura Pečnik/2

ZGODBE ZAPRTIH KNJIG

S prsti segam po molekulah vonja,
s stopali iščem pot za dvema soncema,
z očmi oprezam za bistrim trenutkom popolnosti sveta.

Sreča mi je nadela svoj klobuk,
v škrlat je moje srce odela ljubezen ...
ČAS bo prebral zgodbe iz zaprte knjige.

Sabrina Zavšek/1

SONET ŽIVLJENJA

Oči kot morje zdijo se globoke,
plitki sen v njih prebiva
in čar na žametne se roke
povzpne in boža moja krila.

Poljub mineva v mesečini,
kot veter nosi ga še mlada noč,
a ob zori, v najlepši bolečini
izgine vonj po tebi proč.

Naj besede tvoje ne bolijo,
naj poljub se tvoj vname,
tiho pojočo simfonijo

nosiš s sabo, da razvname,
jaz čakala večno bom tvoj dih preseče,
da me zbudil bo iz globine speče.

Sabrina Zavšek/2

BREZČASJE

Čakam ...
a žep je prazen,
obrnjen navznoter,
kot bi iskal, kar se ne sme.

Iščem se v besedah,
da bi nekoč dobila zven,
ki se ne bo dušil v tišini.

Moje Srce še diha z luknjo
tujih svojcev,
zato si z obližem prekrijem resnico.

Presedam se na vlaku v Ljubljano,
da grem za idealom,
ker sem neučakana
na klopci na železniški.

Stojim na križišču, da prideš mimo,
ko bom tiho vpila svoja čustva
kot priznanje otroške duše.

Čakam ...
na nekaj,
na nekoga,
a čas živi v brezčasju.

Sabrina Zavšek/3

PODREJENA

Daj, udari!
Naj začutim
željo maščevanja,
ki zajeda se v kožo
in ne šteje več napadov.

Daj, še enkrat,
še močnejše!
Se ne bom ganila,
vem, da si zaslužim,
ker te vedno znova razumem.

Ne povej,
da ti je žal,
ne hlipaj tja v stene,
ker veš, da roka z
jutrom je pretežka.

Ne bom branila
utrujene kože
le zato, da vidim tvoj obraz
zmage, ki me ne gleda,
ker je preveč močan.

Daj, udari!
A prosim, ne
na isto mesto,
ti nastavila bom
drugo, očem nevidno.

Ker koža je že sneta,
telo je razprodano,
prelomljene obljube,
ustnice pa prosijo
še en poljub.

Glej, tukaj ga imam,
naj pade vojščak fronte
kot večno poražen borec,
daj, udarjaj, tolči, kriči nanj,
saj je le srce.

Sabrina Zavšek/4

OGLEDALO

Grdo, staro tam sameva,
čas briše posušene solze,
ko pred njim stojim
in vidim druge,
sem kot raztrgano pleme.

V desnem kotu vidim mater,
že leta čaka me miže,
kaj bi dala, da bi vzela
nazaj besede ob slovesu,
ker izrekla sem jih maščevalno.

V levem kotu čaka oče,
bori se z gubami in časom,
bi podala zopet roko,
a kaj, ko tolčem ogledalo
vedno znova in boleče.

Spodaj desno sanja sestra,
spet želim, da bi s kitaro
mi igrala smešne rime,
ko obrekovali bi moški svet
in zaspali s Pina Colado.

Spodaj levo hodiš ti,
v roki prepletaš druge prste,
ki bili so včasih moji,
ko sva se spoznala v
šolskih oguljenih klopeh.

Ozrem se v sredino,
pa tuj obraz
gori od želje poljuba,
ko roke krčevito
lomijo telo v objemu.

Vsak kot pogrešam,
kot svojega ogledala,
kričim, da žal mi je dejanj,
ko bila sem še premlada.

Kot prekleto se razbijem
na tisoče koščkov.

Klara Podergajs/1

Ko se rodiš, ti nihče ne pove,
da boš kdaj na robu joka
ali na vrhu smeha.
Da ljudje te še pogledali
ne bodo, ko v tebi bo vse kričalo
samo po pogledu in prijaznem stisku roke.
Vse se moraš sam naučiti,
marsikdaj v smeteh iskati,
da si na koncu zmožen
v zlatu pristati.

Klara Podergajs/2

Cvet sivke v lila barvi, nežen,
mil in nezahteven.
Diši kot sonce in
svoj omamni vonj ovije
okrog srca,
nežno ga objame in s srečo obda.
Nihče tega ne vidi, le ti
prepoznaš sijaj v očeh,
ki pravi, da s tabo sem srečna
v dolgih nočeh.

Klara Podergajs/3

ADOLESCENCA

Umetnik ustvari najboljše stvari v navalu čustev, pa naj bo slabih ali dobrih. Takrat nastanejo najlepše in najiskrenejše besede, ki pobožajo dušo ali pa prav grdo udarijo srce. Navdih dajo stvari, za katere bi bilo bolje, da ostanejo skrite, globoko zakopane v srcu. Preko dela pa pridejo na plano in se razkrijejo v vsej velikosti problema. Kar nekatera ušesa nerada slišijo. Papir vse prenese. :D

Klara Podergajs/4

12. 6. 2013

Življenje se lahko
zavije v vato
ali poleti
s ptičjo jato.
Človek živi svoje sanje,
čeprav je prevečkrat
prikrajsan zanje.
Prehitro živi,
da ne vidi lepih stvari,
ki so tukaj samo zanj,
a jih je vedno manj.
Išče ljubezen življenja,
za to hodi po poteh trpljenja.
Čas kot reka beži, tiho in mirno,
teče in odteče, še preden se znoči.

Tadej Počivavšek/1

VLJUDNOST. JE VEDNO POTREBNA?

Hodil sem po vagonu vlaka,
ki je čakal na odhod proti mojemu domu,
in sedel na prazen sedež.

Kmalu je šla mimo mene;
njen izraz je bil miren, hladnokrven,
kot da se tisti najin prepir sploh ni zgodil.

Pričakoval sem jezo, nadaljevanje prepira,
mogoče obžalovanje,
a vsekakor nekaj, kar bi vodilo h koncu sovražnosti.

Obrnila je glavo, se s hladnim pogledom zazrla vame.
Takrat sem si verjetno prvič v življenju zaželel, da bi se nekdo
razjezil name,
ko je z glasom, popolnoma brez jeze in kakršnih koli čustev,
izrekla le vljuden: »Dober dan.«

Tadej Počivavšek/2

NAŠE ZGODBE

Ko pade temna noč,
zremo v nebo in opazujemo
neskončno črno platno,
kjer mozaiki bisero v tvorijo
junake grških zgodb,
naša domišljija pa je čopič,
ki vleče črte med zvezdami.

Prah se že nabira na knjigah o teh bojevniki,
mi pa še tečemo za pticami zaradi potrebe po peresu,
plavamo za hobotnicami z željo po črnilu,
pri tem pa že v mislih pišemo svoje zgodbe
in na nebu iščemo zvezde svojih ozvezdij.

Tadej Počivavšek/3

UPORABNO ZNANJE

Poznaš vsako besedo,
kadarkoli zapisano,
saj si edina vredna tekmica Ateni.

Ob tebi sem kot kamen,
katerega zgradbo gotovo poznaš,
in ne znam povedati besed,
ki jih ti lahko v sto jezikih.

Res nimam znanja na nivoju
aleksandrijske knjižnice,
vem pa,
da je to med nama starejše in uporabnejše
kot ves prah tistih knjig.

Tadej Počivavšek/4

VSTOPIŠ

Stopiš skozi tista vrata.

Vstopiš v nov svet,
mimo božjih znakov, vrezanih v kamen,
mimo plamenov, gorečih v upanju,
mimo teles, praznih že stoletja,
vstopiš brez mene.

Med nama zraste zid
in moje oko prodira skozenj,
a moja dlan se ob njem ustavi,
preprečuje mojemu bitju še zadnje srečanje s tabo,
preprečuje, da bi svetloba mojega sveta prišla v temo tvojega.

Vstopiš v mesto duhov
in tudi sam postaneš duh,
jaz pa kip, polna podoba brez topline človeških čustev,
brez misli, saj so izgubljene v spominih nate.

Jagoda Tkalec/1

KAMEN I

To je kamen, zavit v črno.
To je praznina v kamnu.
To je luknja, ovita v praznino.
To je zatrta bolečina, zaprta v luknji.

Takrat, ko še kamen razpade, morda kaj začutiš.
Takrat, ko usuje se prah na dno duše, morda kaj zaslutiš.
Takrat, ko trnovka sede na trn, morda zajoče.
Takrat, ko se ta pesem utrne, morda tvoje srce zastoče.

A moj kamen nikoli ne stoče.
Moj kamen ne joče.
Moj kamen ne sluti.
Moj kamen nič ne čuti.

Tako je hladna črnina.
Tako je enolična praznina.
Tako je globoka vanjo vrtina.
Tako nevtralna bolečina.

Kot da bi ranila mrtvo telo.
Kot da ne bi ničesar bilo.

Jagoda Tkalec/2

KAMEN II

Moj kamen je edini, ki se bridko ne razjoče.

Pa tudi, če duša tako hoče.

Moj kamen je trd.

Od vseh kamnov najbolj grd.

Vseeno mu je, kaj se v njegovi globeli dogaja.

Vseeno mu je, ni edini, ki ljubezen ga pač ne napaja.

Raven je svet njegovega življenja.

Ravno je polje, tu ni hrepenenja.

Ravno živi v svojem ravnem svetu.

Ravno si želi, da bi bil podoben planetu.

Da bi bil poln življenja.

Da bi bil vsaj nekega zdravega mnenja.

Jagoda Tkalec/3

KAMEN III

V ljubezen ta kamen ne verjame.
Pač je ne čuti.
Dokler ga nekaj praznega ne prevzame –
pa tudi tega ne zasluti.

Pesem o kamnu je pesem praznine.
Nič ne pove, česar vedeli niste.
Pesem o kamnu je pesem beline.
Nič ne napiše na liste.

Jagoda Tkalec/4

CENTER I

Ranljiva sem v soju sveč,
ranljiva sem kot vonj dehteč.
Moja koža se raztaplja,
uhaja, v prostoru se utaplja.
Moč senc zgrinja se v kot,
sama je, reče nekih mimohodih nog topot.
Pesem sladka goloto ščiti,
a ne za dolgo, tiho mora iti.
Osladni vonj zdaj veter nosi,
zame ne obstaja, zamre pri moji duši bosi.
Kri pozabe je na tleh,
ne teče, v škrlatnih ta leži poteh.
Sonca ni, luč v temo sveti,
mračno ni, ni kot v žalosti sedeti.
Cvet goreč se zašibi v zraku,
duši ga nekaj kot pri visokem tlaku.
V centru vse mogoče misli,
nežno vprašanje spreminjajo v trenutek kisli.
»Kaj je to, kar je na steni?« vprašam.
Sama sporočilo si odnašam.
Prostora se ne da prijeti.
Hkrati je in ni ga, presenetiti.
Tu ni žalosti ne sreče,
tu je ravno polje speče.
Žal mi je za bolečine,
opravičujem se, še preden mine.
Zdaj zdaj me bo konec,
doni glas kot v prazen lonec.
Razpre krila in pade ob poskusu,
da bi približala vse mojemu okusu.
Oh, ti neumna duša,
ki pobrati več se ne poskuša.
Nič ne moreš narediti,
krhkejša si od tanke niti.
Ko je končno razumela,
v obup se je odela.

Jagoda Tkalec/5

KAMNOVE MISLI I

Misli zatirane, prazne,
Tu so samo njegove pesmi porazne.
»Center tiran, zgori!
Norec s slabimi vzori!«
Vodič, zavezan s hudičem,
tolče kamen z bičem.
»Gnusoba, višje od mene,
nikdar me ne požene!«
Vpije, kot da lahko kam uide.
Revež ne gre spat, niti ko sonce zaide.
»Suženj življenja, slabič,
prav imam, da ne pustim ti nič!«
Oholo se gospodar postavi
proti svojemu sužnju in pravi:
»Nespameten si ti bedak!
Tebe lahko naplahta vsak!«
Suženj v zadnjih upih poskuša,
podpira ga nežna telesna duša:
»Torej, pametni gospodar,
Kdo bo jutri s tabo, ni ti mar?«
»Kaj mi mar so misli tvoje?
Samo skrbi me zate, srce moje.«

Idealizacija anatomije na podlagi pesmi

Legenda:

 Kamen

 Center

 Duša

Ivana Zupan/1

Ob morju dva stojita
in zreta v Lune sij.
Z nje žarki sta oblita,
roka v roki spi.

Ubira on zdaj strune,
molče ji govori.
Pogled kot kožuh kune,
Amor se veseli.

Ona pa kot ptica
potiho prhuta.
Ko nanj naslanja lica,
se Venera smehlja.

V črno noč zdaj gresta,
držaje se za roké.
Kam, pa ne povesta,
le Luna tiha ve.

Ivana Zupan/2

Tu sva spet, predraga Luna,
tu sva spet, le jaz in Ti.
Ni pa njega – večna tuga –
hodi tam, kjer naju ni.

Smeje se, po soncu hodi,
ve pa ne, da več ne spim.
Duša moja v temi blodi,
hoče le, da šla bi z njim.

Ljubljen je in srečen tudi,
kaj mu mar za bol srca?
Moje on ne ve, da grudi
lomi bol, pregrenka sla.

Ni ga tu, a živ in zdrav je,
z upanjem se jaz slepim.
Tujec zanj sem – nič, zgolj to le,
vendar pa prav zanj živim!

Literarna delavnica 2015

Odsev poezije Nobelovega nagrajenca Odiseasa Elitisa v pesmih naših dijakov

Literarna delavnica Odsev poezije Nobelovega nagrajenca Odiseasa Elitisa v pesmih naših dijakov je v šolski knjižnici potekala decembra 2014 in januarja 2015 pod vodstvom so-mentorice literarnega krožka in knjižničarke Bernarde Jelen, prof. Udeleženci delavnice so izbirali med različnimi verzi in pesmimi grškega avtorja ter kot odsev napisali svojo pesem.

*Nepregledna noč bridkost brez konca
neprespane veke
bolečina žge dokler si ne da duška v ihtenju
izguba teži dokler se ne izravna.*

*Na konec obsojena preža
kakor se sklep po jalovem omahovanju
razbije pri nogah usode.*

*(Odiseas Elitis:
Sedem nočnih sedemvrstnic (VI))*

Ivana Zupan/1

Kaplajo kaplje z vrha dna,
polnijo mi srce.
Prosim Te, zaščitnik sna,
v temó me skrij zemljé.

Črne, težke kaplje so
te žalostne grenkobe.
Me vlečejo na morja dno
z verigami tegobe.

Daje mi v pijačo strup,
Življenje, jaz pa pijem.
Neumnici mi vzet je up,
kako naj zdaj se skrijem?

Duši me vsak dan, vsako noč,
telo mi s trni veže.
Podžiga v meni plamen žgoč,
ime njegovo v dušo reže.

Tako častim zdaj tempelj sna,
zaščitnik, naj zaleže.
Da leči morem sem, na tla,
oko naj trudno mi podleže.
Tadej Počivavšek/1
V iskanju svoje Helene
Iskal sem ljubljeno ime
v senci prastare oljke
v bučanju večnega morja.
(Odiseas Elitis)

Šel sem z Iliado in Odisejo v roki
po kamnitih plažah,
bili sta moj edini zemljevid.

Šel sem z odločnostjo v srcu
po Ahilovih sledih
do mesta, ki ga je uničil.

Šel sem s tvojo sliko v spominu,
v upanju, da gredo vse lepotice,
kot je bila Helena, enkrat v Trojo.

Aleksandra Češnovar/1
Odsev poezije Odiseasa Elitisa

AURORA

Insomnia ties my eyes up the lights of
Effervescent dawnless nights.
The sleepwalking poltergeist sings for the
Fallen Angel to spread her euphonious wings.
Rainfalls linger to soak the rotten
Ground with sage, lime, tears of ginger,
And wake my mother from her coffin,
Unfreeze her lips from the ashes of winter.

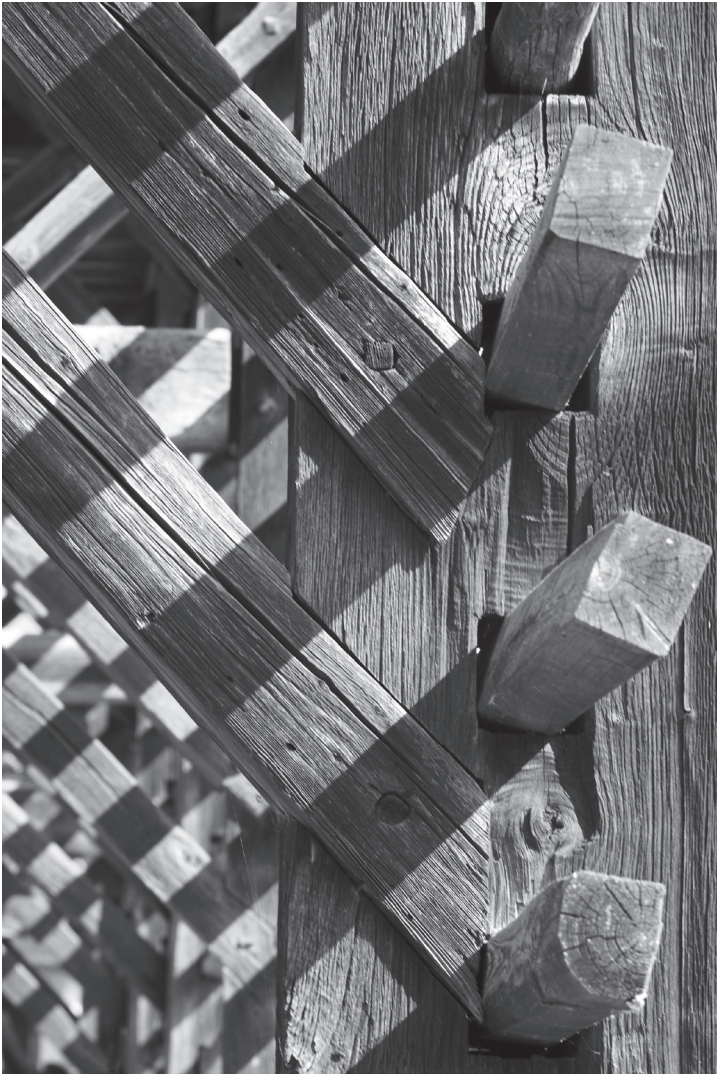
Jernej, if you are just a fantasy,
Be a portrait for only me to see,
A jewel of the otherworldly
Mediterranean sea.
Unwind yourself from the framing
That's tightly embracing you,
At night when no one shares the view.

Amber body, push me down under your size,
Creep into my locked up chambers,
Just as you have swiped the rosemary off my eyes,
Kissing my naked corpse on the altar underneath the
Tangerine skies.
You unleashed my wings inside your soul,
But until you are my darkest crime,
Spare them for another time.

But if autumn leaves ignite, if so shall you,
Earth becomes my pray, I'll shatter it in two.
And as my alarming fatal tear falls through,
The Atlantis, The World
Will drown in the balsam of Peru.
The Gods and peasants I wish to see,
What Salve Inferno really means to me.

Literarni natečaj – Pesem o I. gimnaziji v Celju

Na gimnaziji je potekal literarni natečaj, na katerem smo sodelovali tudi člani literarnega krožka Fedra. Napisati smo morali pesem, ki govori o naši gimnaziji. Nastali sta dve pesmi, polni energije, ki ju z veseljem predstavljamo.

Tadej Počivavšek/1

PESEM O GIMNAZIJI

Kaj v življenju bi počeli, se skoraj nikomur ne sanja,
vsi vemo le, da želimo si novega znanja
in pri nas tudi tiste, ki šole se bojijo,
profesorji vse in še več naučijo,
saj uči nas učenjakov cvet,
ki poznajo veselje in ves širni svet.

Tukaj pa je tisto, česar nas ne naučijo,
a kmalu vsi dijaki sami ugotovijo:
Kajuh je kri, ki možgane nam napaja
in večno v naših srcih traja.

Če bi rad v laboratoriju mešal spojine,
skakal v daljino ali slikal mojstrovine,
raziskoval vesoljno astronomijo
in bral ali pisal poezijo,
imamo krožkov in ekskurzij ogromne količine,
ki štejejo pod obvezne izbirne vsebine.

Tukaj pa je tisto, česar nas ne naučijo,
a kmalu vsi dijaki sami ugotovijo:
Kajuh je kri, ki možgane nam napaja
in večno v naših srcih traja.

Če vseh teh dejstev ne verjameš,
je najbolje, da kar telefon iz žepa vzameš
in vse to preveriš na internetu,
lahko pa tudi v učilnicah, na hodniku ali v kabinetu,
saj se z zgodovinsko lepoto šole, ob kateri te zajame nostalgija,
lahko merita le njena najsodobnejša opremljenost in tehnologija.

Tukaj pa je tisto, česar nas ne naučijo,
a kmalu vsi dijaki sami ugotovijo:
Kajuh je kri, ki možgane nam napaja
in večno v naših srcih traja.

Vsakega smo zmeraj medse sprejeli
in mu naziv kajuhovec nadeli,
nihče pa nikoli ne bo obžaloval,
da našo šolo je izbral,
saj ima vse možnosti zlati maturant postati
in po tekmovanjih na stopničkah stati.

Tukaj pa je tisto, česar nas ne naučijo,
a kmalu vsi dijaki sami ugotovijo:
Kajuh je kri, ki možgane nam napaja
in večno v naših srcih traja.

Ivana Zupan/1

KAJUH

Jutro vstane, zunaj sonce
kliče nas v novi dan.
Kliče, kliče v druge konce,
»Carpe diem!« si pozvan.

Vsak po svoje na Kajuha,
vsi smo del te šole zdaj.
Spoznal boš plamen naš'ga duha,
kdo, kako in kaj, zakaj?

Gimnazijec enkrat samkrat,
štiri leta, potlej svet.
Nikdár ne bo, kot bl'o je tákrat,
ostal bo le spominov splet.

Gimnazijec enkrat samkrat,
štiri leta, potlej svet.
Nikdár ne bo, kot bl'o je tákrat,
ostal bo le spominov splet.

»Vivant professores« naši,
vodje naših znanj poti.
Možnost po zaslugi vaši
za boljši jutri – to smo mi.

Klasiki in glasbeniki,
športniki in splošni vsi.
Mi sveta smo gradbeniki
v upanju na boljše dni.

Gimnazijec enkrat samkrat,
štiri leta, potlej svet.
Nikdár ne bo, kot bl'o je tákrat,
ostal bo le spominov splet.

Gimnazijec enkrat samkrat,
štiri leta, potlej svet.
Nikdár ne bo, kot bl'o je tákrat,
ostal bo le spominov splet.

Proza

Laura Pečnik/1

TEMNA ROŽA LJUBEZNI

Težko je. Nočem misliti na to, da stikov s tabo kmalu več ne bo. Razmišljam in zdi se, da se tu konča vse in na novo začne.

Tišina ... Bojim se. Ležim na mehki snežni odeji. Moje telo počasi pokrivajo bele, nedolžne snežinke, ki brez postanka plešejo v rahlem vetru. Vse se zdi popolno. V meni pa ... Praznina! Strah! Tema, nekončna in mrka tema ...

Še vedno te čutim. Tu si, z mano! Tvoja dlan rahlo drži mojo. Najini prsti se prepletajo drug ob drugem, dlan od dlan. Nerazdružljivi sta, kot eno. Tako večni. Gledam ti v oči. Rahlo prestrašen in negotov nasmeš ti polepša angelski obraz. Tvoj nasmeš – lep in iskren ... Zanj bi dala vse. Dneve in dneve bi neprestano zrla v tvoje ustnice, ko se nežno smehajo.

Vedno bližje si. Zdaj slišim in občutim že vsak tvoj vdih in izdih. Naenkrat začutim tvoje ustnice – tako mogočno, tako nedolžno ... ampak večno? Hrepenim po trenutku večnosti s teboj. Želim si, da bi bil večni, bi ostal in bil brez konca. Ljubezen?!

Zbudim se. Od mraza se vsa tresem in le še s težavo se počasi premikam. Iščem te, a zaman. Oči se mi rosijo, moj vid je vse bolj meglen in nerazločen.

Solze ... Od bolečine počasi in neslišno polzijo po bledih licih. Nemočna v temi te še vedno iščem. Ni te, toda to me ne ustavi. Opazim le samoto in tišino, s katero se le še s težavo spopadam ... Kje si? Kličem te, želim se skriti v tvoj objem. Čutim te, toda kje si?

Vse, kar lahko slišim kot odgovor, je le tiho polzenje mojih solz, ki kot biseri ljubezni iščejo pot do ljubljenosti.

Blaž Šoba/1

RAD IMAM ...

Moje življenje je z eno besedo čudovito. Obarvano je s stvarmi, ki jih obožujem. Seveda mi pot prekrižajo tudi stvari, ki so manj prijetne. A vem, da me prav te utrjujejo in pripravljajo na življenje, zato jih imam rad, četudi jih je težko doživeti.

Rad imam starše, prijatelje, dom, glasbo in še marsikaj. Vendar se mi ne zdi smiselno naštevati, saj lahko vse to, kar cenim, povem kot celoto – rad imam življenje in srečen sem, da mi je podarjeno. Velikokrat si rečem, da bi nekateri srčno radi živeli, pa jim zdravje to onemogoči.

Bil sem bolj pesimističen, kot sem sedaj. V življenju namreč dolgo nisem videl posebnega smisla in se mi je zdelo samoumevno. Danes vem, da je to dar. Dar, ki ga je vredno spoštovati in užiti v polni meri. Dar, ki ni običajen, temveč dan le redkim.

Na svetu nameravam ostati še kar nekaj let, a vem, da bodo ta minila hitro, prehitro. Življenje je prekratko, da ga ne bi doživel v najlepšem, a dovolj dolgo, da lahko to storim. In slednje tudi nameravam.

Da pa lahko živim v tako lepem okolju, so zaslužni vsi, ki me obdajajo. Seveda so to starši, stari starši in drugi bližnji, pa tudi prijatelji, znanci in vsi, ki me dobro poznajo in jim predstavljam delček njihovega življenja. Vsem sem neizmerno hvaležen, jih spoštujem in – imam rad. Želim si, da bi še dolgo ostali z mano na našem planetu, mi stali ob strani in me spoštovali. S tem »spoštovali« nimam v mislih spoštovanja mene kot uspešnega, saj je za menoj kratka življenjska pot, na kateri še nisem dosegel praktično nič takega, kar bi bilo vredno ceniti. S tem »spoštovali« imam v mislih spoštovanje mene kot človeka, ki ima te ljudi rad prav tako kot oni mene.

Rad imam tudi glasbo. Brez nje zame ni življenja – vsaj ne takega, kakršnega si želim in ga tudi imam. Vem, da se od nje ne bom mogel ločiti in bo vedno ostala velik del mojega življenja in mene. Nek pregovor namreč pravi, da se od glasbe ločiš stežka, če ti pa to uspe, ti nikoli ne odpusti. To drži kot pribito.

Ja, kar nekaj je še takih stvari, ki jih imam rad. Ene so pomembnejše, druge manj, a za vse sem vesel, da obstajajo. In upam, da bodo še mnoga leta – ne le za moje obdobje, temveč tudi za prihodnje generacije, ki jih bodo osrečevale. Tako kot so mene.

Utrinki o prihodnosti v nemščini

Kratka razmišljanja v nemškem jeziku o svoji prihodnosti so dijaki 4. a-razreda napisali pri pouku nemščine pod mentorstvom profesorice Darje Marčič, ki je ob njihovih razmišljanjih dodala: *»Kako dijaki 4. a-razreda razmišljajo o svoji študijski in poklicni prihodnosti? Kaj so njihove želje? Kakšne cilje imajo? Morda jim bo k uresničevanju sanj pomagalo tudi znanje nemščine.«*

Jernej Černelč, 4. a

Als ich die Grundschule besuchte, hatte ich keine Ahnung, was ich studieren wollte. Deswegen ging ich aufs Gymnasium. Ich bin zufrieden, weil ich hier eine allgemeine Ausbildung bekomme und Fremdsprachen lerne, vor allem aber stehen uns mehrere Studienmöglichkeiten offen. Jetzt möchte ich Elektrotechnik studieren, weil ich Elektroingenieur werden will. Ich möchte in Ljubljana studieren, um neue Kontakte zu schließen. Ljubljana ist eine schönere Stadt als Maribor und da gibt es bessere Partys und mehr Leute. Aber ich will nicht nur Partys machen. Ich möchte studieren, um gut ausgebildet zu werden und später ein gutes Leben zu haben. Wenn ich Elektroingenieur geworden bin, möchte ich eine gute Arbeit finden. Ich will in Slowenien arbeiten, weil ich dem Staat helfen möchte. Das, dass Leute in andere Länder umziehen, weil sie keine Arbeit in Slowenien finden können, ist nicht richtig. Hier bekommen sie für ihr Studium eine finanzielle Hilfe. Slowenien soll etwas gegen die Arbeitslosigkeit tun. Das ist wichtiger als alles andere.

Jan Korošec, 4. a

Ich möchte als Journalist für National Geographic arbeiten, weil ich mich für fremde Kulturen und unsere schöne Welt interessiere. Journalisten können viel reisen und immer etwas Neues erleben. Als Journalist werde ich die beste Kamera und die besten Objektive bekommen, mit denen ich die schönsten Fotos machen und interessante Artikel publizieren werde.

Viktorija Durković, 4. a

Ich möchte Architektin werden, weil das mein Traum ist.
Ich möchte einen kreativen und interessanten Beruf haben.

Um Architektin zu werden, muss ich Architektur studieren. Architektur ist Kunst. Ich glaube, ich habe Talent fürs Zeichnen. Ich bin ideenreich und kreativ. Kreativität ist von Vorteil, wenn man Architekt werden will. Ich möchte ein eigenes Architekturbüro leiten, aber ich möchte auch im Team arbeiten. Ich glaube, dass Architektur ein Lebensstil ist. Architekten geben einem Projekt immer eine persönliche Note. Ich möchte Projekte für Häuser und Gebäude zeichnen und mich dabei auf ökologisches Bauen konzentrieren.

Krištof Skok, 4. a

Ich möchte Physiker werden. Zuerst werde ich Physik an der Fakultät für Mathematik und Physik in Ljubljana studieren. Dann werde ich hoffentlich ins Ausland gehen um weiter zu studieren. Jetzt kann ich noch nicht genau sagen, was und wo ich arbeiten werde. Ich bin mir auch noch nicht sicher, womit ich mich beschäftigen werde. Zurzeit habe ich Interesse an Astronomie und an moderner Physik, aber ich glaube, dass diese Sachen nicht so wichtig wie zum Beispiel Maschinenbau oder Hochtechnologie sind. Wahrscheinlich werde ich als Ingenieur bei einer kleinen technologischen Firma arbeiten. Ich hoffe, dass ich einen guten Job in einem englisch- oder deutschsprachigen Land bekomme. Dort werde ich ein besseres Gehalt haben und neue Erfahrungen sammeln. Aber ich will nicht mein ganzes Leben im Ausland bleiben, vielleicht nur zehn oder zwanzig Jahre. Dann werde ich zurückkommen. Hier werde ich eine Stelle als Wirtschaftler oder an der Uni haben. Das alles sind meine Träume!

Literarna delavnica s celjskimi osnovnošolci – Moj prvi kons

Novembra 2014 smo na naši gimnaziji izvedli delavnico za osnovnošolce. Na začetku smo se pogovarjali smo o konstruktivizmu, omenili smo velikega slovenskega pesnika Srečka Kosovela. Delavnica je bila naravnana zelo živahno in delavno, zato so po kratkem uvodu učenke osmega in devetega razreda OŠ Hruševci ter OŠ Frana Roša v šolski knjižnici ustvarile svoje prve konstruktivistične pesmi. Delavnico je vodila knjižničarka Bernarda Jelen, prof. Nastale so prave umetnije.

LJUBEZEN

ANTONETA TURK
TAMARA ARZBEK
OS HRUŠEVEC
I. razred

... ni na PRODAJ !!

ON ∞ ON

Brez duše ljubezni ^{NE} PROČKATI.

$x + y = \heartsuit$

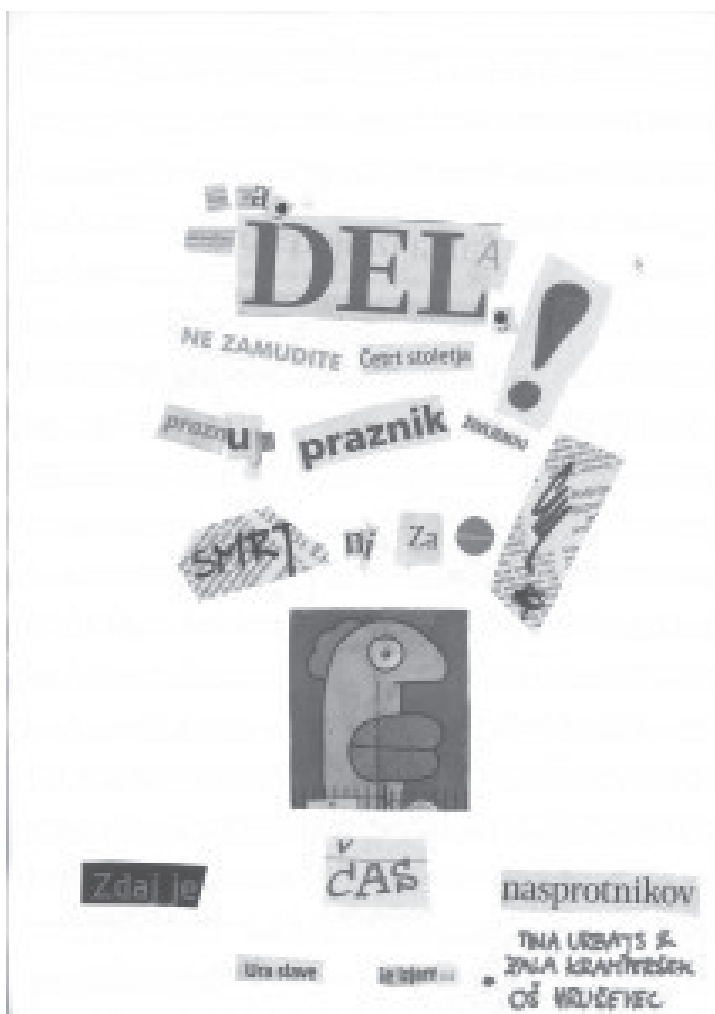

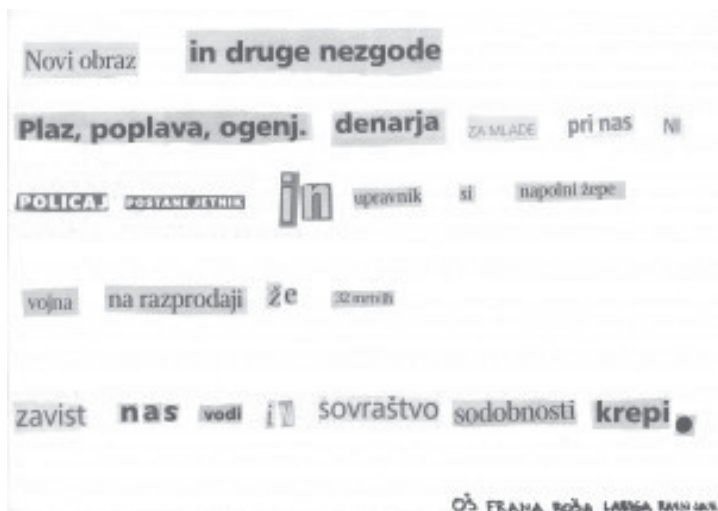
od **doma**, ker Ne prenaša

laži in skrivnosti.

NI PRAS, DA JE KONEC LJUBEZENJA. ljubezni.

Fedra 11–13, literarni list I. gimnazije v Celju. Izdala I. gimnazija v Celju.
Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, Bernarda Jelen.
Grafična priprava in tisk: Grafika Gracer.
Naklada: 300 izvodov. Celje, februar 2015.